

[Duetoft]

ting, bl.a. at alt med pas osv., når man skulle på ferie sydpå, skulle man slippe for. Det var et af de argumenter, der gik ind i de små forsamlingshuse rundt omkring. Det kræver selvfølgelig, at grænsekontrollen forsvinder, og det lovede vi, da vi underskrev traktaten. Det har vi også lovet i forbindelse med det indre marked, for der står, at der skal være fri bevægelighed for personer. Derfor er det ikke rigtigt at sige, at det ikke drejer sig om en reel fri bevægelighed for personer. Det gør det, for det er den fysiske grænse, der skal væk. Det giver nogle problemer, som vi er nødt til at løse. Vi har tidligere talt om, hvad det vil betyde for politiet, og hvad det vil betyde for efterforskning i terroristsager og narkosager osv. Det er problemer, vi skal tage op, men jeg er bange for, at der er ved at ske det, at man nu så længe har sagt nej til, at grænsen skal væk, at vi om 2 år pludselig laver en hovsaløsning også dér, fordi vi har haft det som strudsene: Vi har stukket hovedet i et hul i jorden og ikke erkendt problemerne.

Det, vi kritiserer regeringen for, nemlig ikke at erkende problemerne, vil jeg også kritisere Socialdemokratiet for, for jo længere tid der går, før vi tager diskussionen op om, hvad det betyder, at grænsekontrollen forsvinder, jo større problemer får vi, den dag vi må erkende, at sådan skal det være, for vi har lovet det, og vi er nødt til at gennemføre det.

(Kort bemærkning).

Ivar Nørgaard (S):

Nu kan jeg tilfældigvis meget tydeligt huske, hvad der skete i 1972, idet jeg var den dansker, der præciserede betingelserne for vores medlemskab i selve Ministerrådet. Det endte med, at et af Kommissionens medlemmer bagefter sagde: Det var dog fantastisk, som han stillede betingelser; man skulle tro, det var EF, der skulle optages i Danmark, og ikke omvendt. Da præciserede jeg særdeles kraftigt, at der var tale om et europæisk økonomisk samarbejde, og at vi ville bibeholde en række af de nationale foranstaltninger, som vi kendte, f.eks. socialpolitik, og at vi ikke ville acceptere de præambulære tanker, disse flommeeuropæiske tanker om, at vi alle var medlemmer af en union. Det var vi modstandere af.

Det, vi sagde ved afstemningen i 1972, var, at hvis det kom ind i de operative artikler, måtte vi selvfølgelig bøje os for det, men det bestemte

danskerne selv, for så skulle vi ændre Romtraktaten, og det er altså det, man delvis har gjort ved at få Fællesakten vedtaget. Imod vores anbefaling har man bl.a. vedtaget, at der skal være fri bevægelighed for personer, men det er så upræcist. Jeg gør opmærksom på, at vi spurgte regeringspartierne – hr. Duetofts parti var dengang selv medlem af regeringen – og de sagde udtrykkeligt, at der fortsat kun var tale om økonomisk samarbejde og ikke om et skridt hen imod en union. Det har vi statsministerens utrykkelige udtalelse om. Den er at finde i Folketingsstidende.

(Kort bemærkning).

Duetoft (CD):

Jeg husker også meget tydeligt, hvad der skete i 1972. Jeg løb rundt og satte socialdemokratiske ja-plakater op ved siden af konservative ja-plakater. Det var dengang, da vi arbejdede sammen, og det var udmærket.

Men hr. Ivar Nørgaard er jo nu selv inde på, at vi med EF-pakken accepterede det, og det er, hvad man alle steder forventer. Det er et pres, der vil komme i Europa-Parlamentet. Det er et pres, der kommer fra Kommissionen. Det er en problemstilling, vi ikke kan slippe ud af, hvad enten vi kan lide den eller ej.

Vi kan ikke opretholde den fysiske grænse ved Kruså og Padborg. Hvis vi gør det, har jeg i dag kunnet konstatere, at hr. Ivar Nørgaard altså er mere interesseret i at lade industrien mærke liberaliseringen og at lade industrien mærke det fælles marked, lade industrien mærke det indre marked, end i at lade private personer mærke det. For mig er det vigtigt, at hr. og fru Jensen også kan mærke det, men jeg forstår på Socialdemokratiet, at det kun er industrien og erhvervslivet, der skal mærke det, ikke den enkelte borger.

Formanden:

Så tager vi de sidste korte bemærkninger.

(Kort bemærkning).

Ivar Nørgaard (S):

Jeg håber bestemt, at den enkelte borger kan mærke, at industrien får fair konkurrencevilkår, og at de andre landes industrier også får det, således at man får en hensigtsmæssig arbejdsdeling, at de protektionistiske foranstalt-